

Sowiecka dywersja, niemiecka zbrodnia

22.12.2009

[Poprzedni Strona](#)

[Następny Strona](#)

Dodatek historyczny IPN

Nasz Dziennik 11/2009 (30)

Sowiecka dywersja, niemiecka zbrodnia

Prace ekshumacyjno-badawcze prowadzone przez komisję do spraw badania zbrodni niemieckich, Ponary, sierpień 1944

Odsłonięty dziś kulawy wyrostkowy działalności komunistów w Polsce międzywojennej, prowadzonej w interesach Związku Sowieckiego przez KPP w Wojsku Polskim – instytucji cieszącej się wówczas prawdziwym autorytetem. Pisaliśmy o wojennym ludobójstwie w podwieleńskich Ponarach dokonanym przez Niemców i podległe im oddziały litewskie na Żydach (ponad 70 tysięcy osób) i Polakach (historycy spienią się o liczbę – od 2 do 20 tysięcy osób). Zamieszczamy też relację ze spotkania z Marianną Popieluszką, która mówi o sensie ofiary ks. Jerzego i potrzebie modlitwy za sprawców zbrodni.

Dr Mariusz Krzysztofiński (IPN Rzeszów)

„Doprowadzić do masowego wystąpienia, łamania dyscypliny i odmowy posłuszeństwa”.

Działalność Wydziałów Wojskowych KPP i KPZU

Geneza wydziałów wojskowych

Zwycięstwo bolszewików w Rosji w 1917 r. utwierdziło dążenia do wywołania rewolucji światowej. Na przedkrocie realizacji tego programu stało powstanie w 1918 r. niepodległej Rzeczypospolitej Polskiej.

W grudniu 1918 r. została założona Komunistyczna Partia Robotnicza Polski (od 1925 r. Komunistyczna Partia Polski) nawiązująca ideą niepodległości kraju. W ramach KPRP na początku 1919 r. powstał specjalny Wydział Agitacji w Wojsku. Jego głównym celem było stworzenie Komunistycznej Organizacji Wojskowej, przygotowanie partii do bezpośredniej walki o władzę m.in. poprzez przeciwstawienie się tworzeniu armii polskiej, pracę agitacyjną wśród żołnierzy w celu spowodowania anarchy oraz wywołanie rewolucji. Działając w myśl tych instrukcji, wydział zbierał broń i formował kadry bojowe. Na jego czele stał przybyły z bolszewickiej Rosji Stefan Żbikowski „Stefan”, „Janek”, od marca 1918 r. dowódca Czerwonego Pułku Rewolucyjnego Wawrzyn, jeden z organizatorów Zachodniej Dywizji Strzelców. Wraz z nim do Polski oddelegowana została znaczna grupa oficerów bolszewickiej armii mających za sobą służbę w Zachodniej Dywizji. Polscy kontrwywiadownicy posiadający rozumienie w charakterze zadań wydziału 14 III 1919 r. aresztował Stefana Żbikowskiego. Rozwiązano też Rady Delegatów Robotni-

czych oraz Czerwoną Gwardię, co bezpośrednio zahamowało pracę Wydziału Agitacji w Wojsku. O ważności tego wydziału najlepiej świadczy fakt, że był on podległym Komitetowi Centralnemu KPRP. Jego pracą z tamienia partii komunistycznej kierowali: Edward Próchniak „Sewer”, Stanisław Budzyński „Tudycja” i rosyjskie Stefan Żbikowski „Janek”. Zaangażowaniem w działalność tak stworzonej „wojskowej” wyróżnił się ponadto Samuel Wiersberg „Falk”, Kazimierz Łasur „Ludwik”, Tadeusz Wojciech „Stefan Ciolek „Jasny”, Jakub Dutkiewicz.

Na terenie Małopolski Środkowo-Wschodniej ślady działalności agitacyjnej w Wojsku Polskim sięgają wiosny 1919 r., kiedy to komórki komunistyczne powstały w 16. pułku piechoty w Lubaczowie. Były one oparte na tzw. systemie trójkowym. Wzmocniona akcja wyrostkowa w Wojsku Polskim była realizacją zaplanowanej z 1. Zjazdu KPRP w 1919 r. podkreślającego konieczność zwalczania każdej próby tworzenia budzącej kontrowersyjnej armii polskiej.

Walki na froncie polsko-bolszewickim w 1920 r. wznowiły działalność agitacyjną atory bolszewickiej, której przeciwdziałał polski kontrwywiad wojskowy. W późniejszych latach działalność Wydziałów Agitacji w Wojsku prawnie aresztowania dokonane w 1922 r. i w 1923 roku. Kolejne aresztowania wśród działaczy „wojskowych” doprowadziły do tego, że w 1925 r. „organizacja wojskowa przestała faktycznie istnieć”.

Dokończanie na s. 8-11

Pliki do pobrania

[Sowiecka dywersja, niemiecka zbrodnia - „Nasz Dziennik”, 11/2009 \(30\) \(pdf, 5,24 MB\)](#)